

Arrest

nr. 189 715 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2017, waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en van vier beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden, via een op 16 mei 2012 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 september 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende

partijen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van elk van de verzoekende partijen. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 148 884 van 30 juni 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 3 september 2012 waarbij verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

1.4. Op 29 juli 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Hij nam dezelfde dag ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van elk van de verzoekende partijen. Verzoekende partijen stelden ook tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 169 599 van 10 juni 2016 vernietigde de Raad de beslissing van 29 juli 2015 waarbij verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 maart 2017 nogmaals de beslissing waarbij verzoekende partijen hun aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard en vier beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing waarbij verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die hen op 29 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[L.L.][...]

[H.L.][...]

[A.L.][...]

[J.L.][...]

[G.L.][...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De aangehaalde medische elementen voor [L.L.] werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd 14.03.2017 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die eerste verzoekende partij op 29 maart 2017 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer

Naam + voornaam: [H.L.]

[...]

nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij het Schengengrondgebied heeft betreden.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die tweede verzoekende partij op 29 maart 2017 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

“Mevrouw

Naam + voornaam: [L.L.]

[...]

nationaliteit: Servië en Montenegro [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode

van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden.

Dit is derde bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die derde verzoekende partij op 29 maart 2017 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

*“De mevrouw,
Naam + voornaam: [A.L.]
[...]
nationaliteit: Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij het Schengengrondgebied heeft betreden.”

Dit is de vierde bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die vierde verzoekende partij op 29 maart 2017 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

*“De mevrouw,
Naam + voornaam: [J.L.]
[...]
nationaliteit: Servië en Montenegro*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij het Schengengrondgebied heeft betreden.”

Dit is de vijfde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekken de volgende toelichting:

“EERSTE ONDERDEEL Vooreerst wensen verzoekers op te merken dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de fax van hun raadsman dd. 15.03.2017 (stuk 6) waarbij medische attesten werden overgemaakt van hun behandelende psychiater, alsook een attest van het ziekenhuis te Kosovo dd. 24.02.2017 aangaande de medicatie en het attest van de apotheek Gega-Pharm te Gjakove dd. 27.02.2017.

Met deze elementen werd door verwerende partij geen rekening gehouden.

Nochtans toont zulks aan dat – in tegenstelling tot de bewering van tegenpartij – mantelzorg noodzakelijk is. De behandelende psychiater stelt immers dat hulp in het dagelijks leven noodzakelijk is. Waarom de ambtenaar-geneesheer een andere mening is toegedaan, wordt niet uiteengezet.

Bovendien blijkt uit deze attesten dat er in Kosovo een gebrek is aan de gebruikte medicatie. Trazodon, Efexor en Welbutrin zijn niet beschikbaar in de apotheken in Kosovo. Uit de beslissing blijkt niet dat deze specifieke medicatie beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor verzoekers.

Tot slot blijkt uit het medisch attest van de behandelende psychiater dd. 06.03.2017 (stuk 6) dat de huidige behandeling bevredigend is, hetgeen weerom in tegenspraak is met de bewering van de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling niet de minste gunstige invloed op de symptomatologie heeft. Zonder enige wetenschappelijke ondersteuning stelt de ambtenaar-geneesheer verder dat omwille van taalbarrières en omdat hulpverleners in Kosovo ervaring hebben met de problematiek, dergelijke therapieën beter in het land van herkomst worden aangepakt. Dit staat haaks met vaststelling van de psychiater dat terugkeer naar het land van herkomst geen optie is, omdat ze terug geconfronteerd wordt met het trauma waarvoor ze het land ontvlucht is en de behandeling nu bevredigend is. De ambtenaar-geneesheer heeft aan de behandelende psychiater geenszins voorgelegd of in casu exposure therapie of trauma gerichte CGT wel wenselijk en effectief kan worden geacht. Nochtans is de behandelende psychiater omwille van de regelmatige consultaties beter geplaatst om dit te beoordelen. Zij is bovendien blijkens het medisch attest dd. 06.03.2017 van oordeel dat er geen alternatieve behandeling mogelijk is. Wanneer huidige behandeling gunstig evolueert, lijkt een wijziging van de therapie bovendien niet aan de orde. De ambtenaar-geneesheer heeft verzoekster niet persoonlijk onderzocht en kan derhalve moeilijk het tegendeel voorhouden.

Het is duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, noch verwerende partij met alle voorgaande elementen rekening hebben gehouden, niettegenstaande zulks essentieel is voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van medische redenen (art. 9ter Vw.).

Verwerende partij diende van deze documenten op de hoogte te zijn, nu verzoekers de attesten via hun raadsman per fax hadden overgemaakt daags vóór de bestreden beslissing. Verwerende partij had deze informatie dan ook moeten overmaken aan de ambtenaar-geneesheer, hetgeen zij evenwel niet heeft gedaan.

Dat verwerende partij dan ook de materiële motiveringsplicht heeft geschonden, minstens de aanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld door geen rekening te houden met deze nieuwe documenten.

TWEEDE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

1.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet redelijk en met de nodige zorgvuldigheid werd gemotiveerd, nu men geenszins is nagegaan of er voldoende artsen (psychiaters) beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

Nochtans werd in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen reeds gewezen op het feit dat de gezondheidszorg voor personen met mentale problemen weinig ontwikkeld is in Kosovo. Niet alleen zijn de budgetten voor de mentale gezondheidszorg in Kosovo meer dan ontoereikend, bovendien is er een ernstig tekort aan psychiaters.

In het verzoekschrift werd hiervoor al verwezen naar een internationale studie van Caritas International, CountrySheetKosovo, [...].

Dit wordt ook nog steeds bevestigd in het verslag van IOM, Country Fact Sheet Kosovo (juni 2014), [...]

'Mental health care system in Kosovo do not have sufficient human resources nor facilities to treat persons with mental health disorders. Due to a lack of clinical psychologists and psychiatrists, there is almost no time for psychotherapy. The total lack of beds for chronically mentally ill persons and the lack of forensic psychiatry services aggravate the problem. There is only one child psychiatrist in the public health services to provide adolescent mental health services for an overall very young population. Drug addiction is a rising problem without an appropriate solution (no specialized professionals and institutions).'

Deze informatie is meer recent dan de informatie waarop verwerende partij zich beroept.

Een en ander zou dan ook in strijd zijn met artikel 3 EVRM indien verzoekster, gelet op haar gezondheidstoestand en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst, geen verder verblijf in België zou bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand.

Immers, zoals blijkt uit de hierboven geciteerde studie zijn de psychisch-medische zorgen voor een land met zoveel mensen met psychische problemen duidelijk ontoereikend.

Bovendien is er een tekort aan professioneel opgeleid personeel, zodat het zonder meer duidelijk is dat verzoekster niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300).

Het redelijkheidsbeginsel, minstens het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geschonden, aangezien verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen.

2.

Wat de zorg en medicatie betreffen stelt verwerende partij dat de geneesmiddelen voor de behandeling van PTSD op de lijst van essentiële geneesmiddelen staan en mensen afhankelijk van sociale bijstand gratis zorg en medicijnen krijgen.

Vooreerst is het geenszins zeker dat de geneesmiddelen voor de behandeling van PTSD op de lijst van essentiële geneesmiddelen staan. Bovendien blijkt uit recentere documentatie (terug te vinden op het

internet) dat behandeling van mentale aandoeningen erg beperkt is omwille van de afwezigheid van tweede generatie anti-psychotische medicijnen. Dit werd in de vorige beroepsprocedure reeds door verzoekers opgemerkt, doch verwerende partij heeft hiermee geen rekening gehouden.

Ook het attest dd. 27.02.2017 van de apotheek in Kosovo (stuk 6, laatste pagina) stelt uitdrukkelijk dat de medicatie die verzoekster inneemt, niet beschikbaar is in het land van herkomst (schending redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel). Zie ook Hans Joachim Salize, Juha Lavikainen, Allan Seppänen, en Milazim Gjocaj, 'Developing Forensic Mental Healthcare in Kosovo', *Front Public Health*. April 2014; 2: 26, [...]

'Whereas existing mental health care services seem to be more or less sufficiently staffed, the treatment options are limited due to a serious lack of essential resources, such as second-generation antipsychotic drugs or the coverage of an appropriate community mental health care network all over the country.'

Het wordt bovendien algemeen aangenomen dat bepaalde ziekten, zoals ernstige psychische ziekten, niet adequaat kunnen worden behandeld in Kosovo, (zie *Organisation suisse d'aide aux réfugiés, Kosovo: possibilités de traitement en cas d'insuffisance rénale aiguë, [...]*

Aangezien tot slot ook niet duidelijk is wat de gemiddelde kostprijs is van de door verzoeker in te nemen medicatie en wat de exacte kostprijs is van medische zorgen bij de specialist, kan niet worden gesteld dat verzoekers kunnen werken voor het bekostigen van de nodige medische zorgen. Indien niet geweten is hoeveel de behandeling in zijn totaliteit kost, kan niet beweerd worden dat verzoekers dit kunnen betalen.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat men in Kosovo geen zorg kan krijgen die afdoende beschikbaar, toegankelijk en bereikbaar is."

3.1.2.1. De door verzoekende partijen aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn

land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In casu staat het niet ter discussie dat de psychische aandoening waaraan tweede verzoekende partij lijdt en die door de door haar geconsulteerde artsen wordt omschreven als een ernstige posttraumatische stressstoornis niet tot gevolg heeft dat een terugreis op zich naar haar land van herkomst niet kan zonder haar leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen.

Verzoekende partijen houden evenwel voor dat de medische behandeling die verzoekende partij nodig heeft in Kosovo niet beschikbaar en toegankelijk is.

Allereerst wijzen verzoekende partijen erop dat niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met een aantal attesten die hun raadsman op 15 maart 2017 na de kantooruren per fax heeft overgemaakt. Daargelaten de vraag of verwerende partij rekening kon houden met bijkomende attesten, die pas werden overgemaakt de nacht voor de bestreden beslissing werd genomen en nadat de hertoe aangestelde controlearts reeds een advies had verleend, moet worden opgemerkt dat geenszins blijkt dat deze attesten dienstige nieuwe gegevens bevatten. Verzoekende partijen betogen dat in het op 15 maart 2017 overgemaakte standaard medisch getuigschrift door de behandelende arts wordt aangegeven dat hij mantelzorg als noodzakelijk beschouwt. Dit standpunt kan echter ook reeds worden gelezen in het medisch attest dat deze arts op 11 juli 2016 opstelde en waarin hij duidde dat “*continue begeleiding [...] noodzakelijk [is]*”. Ter terechtzitting werd daarenboven verduidelijkt dat de mantelzorg in België wordt verstrekt door de gezinsleden en er wordt niet aangetoond dat deze gezinsleden de mantelzorg niet kunnen verderzetten in hun land van herkomst indien zij, in tegenstelling tot de door verwerende partij aangestelde controlearts, menen dat deze zorg toch aangewezen is. Verzoekende partijen stellen daarnaast dat uit de op 15 maart 2017 aan verwerende partij overgemaakte attesten blijkt dat de door tweede verzoekende partij in België gebruikte medicatie, meer specifiek Trazodon, Efexor en Wellbutrin, niet beschikbaar is in apotheken in Kosovo. De Raad dient vast te stellen dat de door verweerder aangestelde controlearts slechts de beschikbaarheid van antidepressiva (in het algemeen) als vereist heeft beschouwd ter behandeling van de psychische problemen van tweede verzoekende partij en dat in het door een neuropsychiater die actief is in Kosovo opgestelde attest, dat verzoekende partijen op 15 maart 2017 aan verwerende partij overmaakten, wordt bevestigd dat de meeste psychotrope medicijnen, waaronder ook antidepressiva, op de private markt voor geneesmiddelen kunnen worden gevonden (“*Hereby we certify that most of the psychotropic medicaments, amongst them also antidepressants, are found in pharmaceutical market- private sector*”). Het feit dat in een attest dat op 27 februari 2017 werd opgesteld door een apotheker in Kosovo wordt aangegeven dat bepaalde specifieke medicijnen niet standaard beschikbaar zijn in de apotheken in Kosovo is dan ook niet dienstig. In dit attest wordt bovendien gesteld dat deze specifieke medicijnen wel door de apotheken in Kosovo kunnen worden besteld in het buitenland. Het feit dat Trazodon, Efexor en Wellbutrin in Kosovo niet standaard in apotheken aanwezig zijn – wat door de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer ook niet wordt beweerd – doet geen afbreuk aan het feit dat de controlearts oordeelde dat er antidepressiva verkrijgbaar zijn. Voorts stellen verzoekende partijen dat in het op 6 maart 2017 door de geconsulteerde psychiater opgestelde attest wordt geduid dat de resultaten van de huidige behandeling “*nu bevredigend*” zijn. De door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat een adequate behandeling voor de aangevoerde gezondheidsproblematiek in Kosovo ook beschikbaar en voldoende toegankelijk is. Het feit dat de huidige behandeling in België bevredigend is wijzigt niets aan deze vaststelling en de kritiek gericht tegen een overtollige

overweging in het advies van de ambtenaar-geneesheer – met name de stelling dat niet blijkt dat in België gunstige resultaten werden bereikt met de reeds verstrekte behandelingen – kan niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden. Het feit dat de door verzoekende partijen geconsulteerde psychiater de resultaten van de behandeling die in België werd voorgeschreven als bevredigend omschrijft laat daarenboven ook niet toe te concluderen dat de door verwerende partij aangestelde controlearts verkeerdelijk aangaf dat een behandeling in Kosovo, waar er geen taalbarrière is en met lotgenoten kan worden gepraat, voordelen kan hebben. Verzoekende partijen gaan ook voorbij aan het feit dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer zijn bevindingen dat exposure therapie en traumagerichte CGT bij alle traumatypes effectief is heeft onderbouwd door te verwijzen naar een studie hieromtrent en dat hij niet verplicht is logische deducties of bevindingen, die steun vinden in studies, ter appreciatie voor te leggen aan de door verzoekende partijen geconsulteerde arts. Bovendien moet worden benadrukt dat niet blijkt dat tweede verzoekende partij in Kosovo zal dienen te opteren voor een andere behandeling dan in België aangezien antidepressiva en psychiaters in Kosovo beschikbaar zijn en de behandelende psychiater in de medische getuigschriften van 6 maart 2017 enkel verwijst naar de nood aan een medicamenteuze behandeling en regelmatige consultaties bij een psychiater.

Tevens moet worden gesteld dat de door verweerder aangestelde controlearts niet verplicht is om het standpunt van de arts die een vreemdeling zelf consulteerde volledig bij te treden en dat deze controlearts op basis van de aangevoerde medische gegevens zelf vermog te beoordelen of een correcte diagnose werd gesteld en of een adequate behandeling van de door deze vreemdeling aangevoerde medische problematiek in diens land van herkomst mogelijk is. Het feit dat de behandelende arts meent dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor tweede verzoekende partij geen optie is omdat zij er zal worden geconfronteerd met de oorzaken van haar trauma impliceert niet dat de door verwerende partij aangestelde controlearts niet, op onderbouwde wijze, vermog te duiden dat hij een andere mening is toegedaan.

Er wordt door verzoekende partijen niet aangetoond dat de door verweerder aangestelde controlearts enig relevant gegeven over het hoofd zag doordat hij geen kennis nam van de op 15 maart 2017 overgemaakte attesten.

De Raad merkt ook op dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer inlichtingen verzamelde waaruit blijkt dat er in Kosovo een mogelijkheid bestaat om psychische problemen te laten behandelen door een psychiater en dit zowel in een ziekenhuis als ambulant. Verzoekende partijen wijzen erop dat uit twee verslagen blijkt dat de gezondheidszorg voor personen met mentale problemen weinig ontwikkeld is en er slechts weinig psychiaters in Kosovo zijn, maar tonen hiermee niet aan dat tweede verzoekende partij er geen psychiater kan consulteren. In dit verband dient de Raad nog te duiden dat tweede verzoekende partij afkomstig is uit Gjakove en zij bij het verzoekschrift een attest voegt dat op 24 februari 2017 werd opgesteld te Gjakove door een neuropsychiater. Verzoekende partijen citeren daarenboven uit een verslag waarin wordt gesteld dat de bestaande diensten voor geestelijke gezondheidszorg geen echt probleem van personeelsbezetting hebben (*“whereas existing mental health care services seem to be more or less sufficiently staffed”*, vrije vertaling: *terwijl de bestaande diensten voor geestelijke gezondheidszorg min of meer voldoende bemand lijken te zijn*).

Verzoekende partijen betogen nog dat het niet vaststaat dat geneesmiddelen voor de behandeling van een posttraumatische stressstoornis op de lijst van essentiële geneesmiddelen staan en dat er in Kosovo geen anti-psychotische medicijnen van de tweede generatie zijn. Zij tonen hiermee niet aan dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk stelde dat antidepressiva in Kosovo beschikbaar zijn. De vaststelling van deze arts vindt trouwens steun in de stukken van het administratief dossier. Door aan te geven dat algemeen wordt aangenomen dat bepaalde ziekten, zoals psychische ziekten, niet adequaat kunnen worden behandeld weerleggen zij evenmin de concrete vaststellingen die werden gedaan door de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer dat de medische zorg die in casu als vereist wordt weerhouden in Kosovo kan worden verkregen.

Verzoekende partijen stellen dat niet duidelijk is wat de gemiddelde kostprijs is van de medicatie die door tweede verzoekende partij moet worden gebruikt ter behandeling van haar psychische problemen maar bewijzen hiermee niet dat de kostprijs van deze geneesmiddelen dusdanig hoog is dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer er niet van vermocht uit te gaan dat deze kost kan worden gedragen middels een inkomen uit een tewerkstelling van de verschillende gezinsleden. De Raad merkt, louter ten overvloede, op dat verzoekende partijen na een eerste verblijf in het Rijk reeds

terugkeerden naar Kosovo en er toen een restaurant hebben uitgebaat en dat derde en vierde verzoekende partij in België een gedegen opleiding kregen.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij of de door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.3. Aangezien verwerende partij de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dit advies niet deugdelijk werd voorbereid kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

De Raad merkt ook nog op dat de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, indien hij dit nodig acht een vreemdeling "kan" onderzoeken en een bijkomend advies "kan" inwinnen van deskundigen. Het komt alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheden dient gebruikt te maken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat dit niet vereist was leidt in casu niet tot de conclusie de eerste bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft.

3.1.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verwerende partij artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de eerste bestreden beslissing te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, voeren verzoekende partijen de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Zij stellen het volgende:

"Bij het nemen van de bevelen werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de onbeschikbaarheid/ontoegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoegankelijkheid van de behandeling in hun land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM de bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens de bevelen uit te vaardigen een grondiger onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan (cf infra).

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoekers dan ook onmogelijk is om terug te keren omwille van de medische redenen van verzoeker.

De bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 16.03.2017 vorm[en] dan ook een schending van artikel 3 EVRM (zie dienaangaande ook 9ter aanvraag), minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 16.03.2017 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, is dan ook op zijn plaats.

Ten overvloede merken verzoekers nog op dat wanneer de beslissing dd. 16.03.2017 die handelt over de aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen wordt vernietigd, verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter Vw. Verzoekers hebben in dat geval derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag. Zij hebben ook recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dienen dan ook vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd."

3.2.2.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan niet worden afgeleid dat eerste, derde en vierde verzoekende partij enig medisch probleem hebben dat verwerende partij uit het oog heeft verloren.

In zoverre verzoekende partijen verwijzen naar de medische problematiek die bij tweede verzoekende partij werd gediagnosticeerd kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te herhalen dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat verwerende partij, alvorens de eerste bestreden beslissing te nemen, een controlearts heeft aangesteld en dat deze arts oordeelde dat de psychische problemen waaraan tweede verzoekende partij lijdt haar niet verhinderen om te reizen en dat een afdoende behandeling voor deze problemen in Kosovo beschikbaar en toegankelijk is.

Aangezien er geen gegrond middel werd aangevoerd dat leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing is de uiteenzetting van verzoekende partijen dat zij bij een vernietiging van deze beslissing opnieuw in het bezit dienen te worden gesteld van een attest van immatriculatie en dus niet het voorwerp kunnen uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. De Raad dient, gelet op voorgaande vaststellingen, tevens te besluiten dat verzoekende partijen met hun toelichting niet aannemelijk maken dat de tweede, derde, vierde of vijfde bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK